

TION
CLIMB
INT

ALL DRIVERS
DELIVERING OR COLLECTING
MATERIALS, PLANT, SPK, ETC.
MUST REPORT TO THE SITE
OFFICE ON ENTRY AND
DEPARTURE

GATE
3

Hana Pachtová

ŽIVOT A DOBA GAUNERA

na klepadle



Život a doba gaunera

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading



● — pointa

Hana Pachtová

Život a doba gaunera: Na klepadle – e-kniha

Copyright © Pointa, 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Hana Pachtová

ŽIVOT A DOBA GAUNERA

Na klepadle

● ■ pointa

Život a doba gaunera
Na klepadle
Hana Pachtová

Redigoval Milan Bárta
Korektury Barbora Matýsková
Grafická úprava a sazba Monika Pavlovičová
Fotografie na obálce Jaromír Čejka

Vydala Pointa Publishing s.r.o.
Na Pankráci 1618/30, 140 00 Praha 4
roku 2019

První vydání. Počet stran 104

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod a.s.
Husova 1881, 580 01 Havlíčkův Brod

ISBN 978-80-907-5057-9 tištěná verze
ISBN 978-80-883-3512-2 ePub
ISBN 978-80-883-3513-9 Mobi
ISBN 978-80-883-3514-6 PDF

www.pointa.cz

● ■ **pointa**

V deset na klepadle

Béďa věděl, že je dobrý se mě držet. Řekli jsme si, že zdrhneme. Domluvili jsme se jasně: když bude někdo z nás připravenej, sedne si v deset na klepadlo. Jak se tam sejdeme, jdeme na vlak.

Když jsem se vrátil po dvaceti letech, nějak jsem si přes to sídliště zkracoval cestu. Najednou čumím, že to klepadlo tam furt je. Klepadlo jo, Béďa ne.

I když Béďu jsem od naší první cesty za svobodou oslovoval Frede, podle Freda Flocka, ať Béďa, nebo Fred...zpronevěřil se svojí zásadě držet se mě a ztratil se někde v Americe.

Už z porevolučního Československa jsem mu tenkrát volal od jeho táty. Že mu zaplatím letenku a všechno, co potřebuje, ať přijede. Jeho táta ho chtěl taky vidět. Ale nepřijel.

Předmluva

Píše se rok dva tisíce. Asunción je jediný město v Paraguayi s luxusním hotelem. Sedím v pohodlným koženým křesle hotelovýho loby a koukám na zaparkovanej Rolls-Royce někdy z roku šedesát, pěkně nabroušenej dráp dekadence.

K němu pomalu míří staříčkej elegán ve slamáku. Mohl se narodit na přelomu dvacátých a třicátých let dvacátýho století. Ptám se pingla, jestli neví, co je to za pohádkovýho dědu. Dozvídám se, že dědeček je z pohádky o Al Caponeovi a že už je padesát let v Paraguayi, kterou nemůže opustit. Mafián, co začínal u Al Capona, a ocitnul se tak na černých listinách všude možně.

Věděl jsem, že Paraguay nevydává ani za vraždy. Křeslo, kde jsem seděl, patřilo dědečkovi, stejně jako hotel, stejně jako golfový hřiště nebo tenisový kurty, na kterých pár let po tom hrál proti Paraguayi český mančaft Davis Cup.

Taky tu čekám na limuzínu. Musí mě odvézt k policejnímu prezidentovi, aby si ode mě koupil zbraně pro státní paraguayskou policii.

Z klimatizovaného auta jsem vylez do padesátistupňového pekla. Na ulici nevidím nikoho. Jediný blázen, co se tu poflakuje, jsem já. Slunce by v tuhle hodinu vysušilo nejspíš i čerta. Přežily akorát všudypřítomný mouchy.

Vkročil jsem do státního neklimatizovaného baráku bez výtahu. Prezident seděl v pátém patře. Peklo v kvádru a kravatě propuklo naplno už v prvním patře. Dofuněl jsem ale do pátého.

Otevřu ten jeho kancl a dejchne na mě arktický vzduch protekční klimatizace. Sednu si propocenej ke stolu a hadry, co mám na sobě, zamrznou do jednoho kusu ledu.

Načež se dovídám, že stát na zboží, co si u mě objednal, nemá prachy. Za ubohý tři miliony dolarů mu můžu nabídnout akorát tak jetý obušky na rozhánění demonstrantů. Nasraně odcházím ohřát se zpátky do pekla, a dokonce příkazuju šoferovi vypnout klimatizaci.

Tím pro mě obchody v Paraguayi končej.

Komu to píšu?

Válím se u bazénu a cvičím místní číšníky, protože to žádný číšníci nejsou. Jsou to spíš zemědělci navlečení do kvádru. Lidi na ně z lehátek marně mávají,

různě gestikulují a pokřikují, všechno marný. Chlápci v kvádrech si sedě v chládku, čuměj a evidentně postrádaj motivaci, zatímco mně dochází pití. Hodím s nimi řeč.

Kdo přijde, když zvednu ruku, a dotáhne to tak daleko, že budu mít svoje pití, dostane dolar. Zoufalý mávání ostatních hostů považujou dál za rozvíčku. Ale já si od té chvíle nemůžu ani hrábnout bezelstně do vlasů, aby nepřiběhli minimálně dva. Vyjádřím teda vůči nim ještě svoji výtku ohledně hygieny. A pak už, když mi to pití nosej, do něj ani nestrkaj prsty.

Popíjím ve stínu u bazénu, nechce se mi koupat, nechce se mi v tom vedru, jako nikomu tady, nic. Myslím na dědu ve slamáčku. Nosí si před mýma očima v sobě příběhy, který neznám. Štve mě to.

Neměl bych asi podobně jednou štvát svoje kluky. Nenechám je v hluboký nevědomosti. Chci, aby věděli, kdo je jejich drahej tatínek. Napíšu to.

GATE 3

Leccos se o mně povídá. Ale třeba tahle letištní historka je pravdivá. Navazuje na jedno moje berlínsko-hamburský období. Ne, že bych chtěl něco tajit. Jen se tou dobou nedělo nic významnýho. Krom toho, že jsem strávil dost měsíců ve špitále. Do vyprávění jsem ho teda nezahrnul.

Potkali se cestou u GATE 3 dva dobře oblečení gentlemani. Po zdvořilostních frázích pronesených Hoch Deutsch se první zeptal druhého, odkud je.

„Jsem z Prahy.“

„Já z Berlína.“ Odpověděl první na nepoloženou otázku.

„Tam jsem taky bydlel.“

„Kde?“

Druhý vysloví jméno čtvrti.

„Odtud pocházím! Kdy jste tam bydlel?“ Zeptal se Pražana.

„Do toho požáru. Pak už ne.“

„Tam hořelo pouze před třiceti lety.“ Svráští obočí při vzpomínce. „Tenkrát tam podpálili bordel.“ Na Hoch Deutsch při tom slově zapomněl. Oba chvíli mlčí. Berlíňan pokračuje. Ale Hoch Deutsch zůstala kdesi vzadu. „Lidi uhořeli. Akorát majitel měl koule. Ten cvok skočil z posledního patra. Rozlámal si snad všechny kosti v nohách. Doplazil se po bříše přes ulici a dokázal se vyškrábat na zvonek u naší branky do zahrady.“

„Hmmm.“ Kýve hlavou ten z Prahy.

„Vy to víte?“ Překvapeně se ptá Berlíňan.

„Hmmm. To jsem byl já.“

Dětství

Říkaj o mně, že jsem prožil víc životů. Nejsm žádná kočka. Ale někdy se už fakt cítím jako unavenej zjizvenej kocour. Narodil jsem se léta páně 1955 v komunistickém Československu. Jestli se teď nějakej pitomec ptá, zda se tou dobou proménádovali po Václaváku dinosauri, odpovídám, že si je nepamatuju. Byl jsem novorozenec.

Takže znova. Narodil jsem se roku 1955 v komunistický Praze do starý katolický rodiny. Jako pátý a poslední dítě, benjamínek pro radost svojí mamince. Prvních pár let jsem funkci domácího štěstíčka zřejmě i plnil. Blondatý kadeře rozkošnýho kloučka s blankytně modrými očičky rostly tam, kam chtěla moje maminka. A ostríhaly se, když moje maminka řekla.

Miloval jsem ji.

Byla drobná blondýna. V uších nosila opravdový perly po babičce a držení jejího těla naznačovalo, co si myslí o tom, že by světu měla vládnout dělnická třída. Láskyplně pečovala o svoje růže a vůbec všechny kytky. Ve špatných časech je stříhala a prodávala ve Strašnicích před krámem, aby pomohla rodinnému rozpočtu.

Otec, stavební inženýr, živil pět hladových krků. Maso jsme mívali jen v neděli. Máslo nebo mléko mezi nás máma úzkostlivě dělila. Vůně těch prodaných kytek se nějak transformovala do jiných vůní v kuchyni.

A zrovna v týhle její kuchyni se zřejmě zrodilo moje celoživotní nadšení pro dvě věci, který mi pak vždycky nějak šly. První byla transformace jedné věci na jiný věci. Když teda říkám věci, myslím něco ještě nehmotnějšího, než je vůně kytek.

V životě jsem sice nečaroval, nechci si teda tahat kšandy, ale některý moje obchody by se daly k magii klidně přirovnat.

A druhá moje vášeň získaná v tý kuchyni bylo jídlo. Smysl pro lahodnost, touha po nebi v hubě.

Mám dojem, že číst jsem ještě neuměl, ale už jsem znal knížku, kterou měla máma věčně rozloženou na lince. Předčítala mi z ní, když vařila. Ně kterým dětem se líbí pohádky, já hltal Magdalenu Dobromilu Rettigovou.

Jasně, že tam byly věty, který máma považovala za nepřístupný a četla je buď smutně, nebo zrychleně. Třeba: „Do kamen hodíme kostku másla, abychom získali prudký oheň.“ Kostku másla měla pro celou rodinu na tejdén a do kamen se jí házet nikdy nechystala. Náš dům, kterej, jako celou ulici, postavil táta, měl už tenkrát zavedenej plyn.

Vařit mě, byt' na plynu, začaly učit dvě skvělý kuchařky najednou: moje

máma a Magdalena Dobromila. V tomhle oboru jsem se časem zdokonaloval všude, kde se našla skulina příležitosti. A z mojí záliby se záhy stalo vysoký kuchařství.

Jak se žije v Paraguayi

Což mi připomíná zase Paraguay. Když pro mě tenkrát skončily obchody s paraguayskou vládou, mohl jsem se s Hugem věnovat lovu pásovice, kterýho jsem se chystal péct a sežrat.

Paraguayskej ministr turismu Hugo byl odjakživa bez turistů. Potřeboval se jen nějak živit, tak mu jeho tchán, paraguayskej prezident, zřídil ministerstvo turismu. Ani vážnej nedostatek turistů Hugovi nezabránil koupit pro paraguayský turisty za paraguayský prachy obrovskou jachtu.

Loď pak jakoby měla ošklivou nehodu. Stal se z ní papírově totální vrak a Hugo vrak dostal od státu darem za věrný služby. Bílá třicetimetrová jachta o dvou podlažích za čtyřicet milionů dolarů ještě pro jistotu přepřelula z Paraguaye do Argentiny po řece Paraná a pak do Brazílie, kdyby se náhodou dostal k válu zas někdo jinej. Ani Brazílie nevydává Paraguayi.

Ještě než odplula, tak Hugo oficiálně předváděl za ministerstvo turismu krásy jachty. Já, Hugo, pak paraguayský prezident, ministři a dalších dvě stě vyvolených do sebe ležeme šampaňský a dlabeme kaviár na plovoucím zámečku.

Dojem, že svět nemá chybu, nám pravda trochu kazí ubohý loďky místních rybářů, co v houfech obklopují jachtu. Lidi z nich na nás cosi pokřikují. Evidentně se nám pokoušejí něco sdělit.

Osobně jim nerozumím ani slovo, tak se obávám, jestli se nás nesnaží varovat třeba před případným ledovcem. Ale prej nemusím mít strach. Jen protestujou proti zákazu lovu ryb, kterej vláda v dobrým úmyslu vydala. Obávala se, aby ve vodě zbyl ještě aspoň potěr. Ale rybáři momentálně asi nemaj co do huby, tak něco křičej na nás.

Jak jsem měl ochutnat pásovce

Zřejmě aby se Hugo podíval, jak takovej turista vypadá, navštívil před rokem dva tisíce Prahu. Honorární konzul Paraguaye Jindra ho vzal ke mně, protože jsem měl byznys a dělal jsem do zbraní.

Delegace šesti lidí, jejich ministr zahraničí, český ministr kultury a poslanec našeho parlamentu se usadili v mém obýváku s velkým krbem a vanou na nohách. Nepamatuju se, co jsem tenkrát vařil, ale nebe v hubě asi přebilo lehce podivnej dojem z obrovský místnosti, o který nevíte, jestli je luxusní koupelna, nebo luxusní obývací. Měli jsme to tam s Martou rádi. A jestli jíme v koupelně, nebo se koupeme v obýváku, jsme fakt neřešili. Mělo to výhody. Z vany jste mohli pozorovat hořící krb i televizi.

Moji hosté pilně dlabali a spokojeně pili, než jsem vytáhnul třiapadesátku z Moravy. Přestože Marta nachytala ministrovu manželku, jak si na záchodě cpe do krku prst, aby se neskácela hned na začátku, nakonec popadali všichni. Spali jako šípkový Růženky až do odpoledne, kdy je sekretářky omlouvaly ze schůzky s českým ministrem zahraničí. Nadšení byli všichni.

Ale Hugo se zapřísahal, že nikdy nejedl nic lepšího a nic lepšího nepil. Za

moji pohostinnost slíbil na oplátku dovalit něco, co jsem ještě nikdy nejedl zas já. Nikdy jsem neměl pásovce.

O co méně měla Paraguay turistů, o to víc disponovala volně žijícími pásovcí. Aspoň podle Huga. Jako v Česku běhají všude králíci, tam mají pásovce. Bez problémů! Sebejistě mě vzal do první restaurace.

Vypadalo to na asi tak podobný drama, jako když si v Česku chce dát někdo vepřovej řízek. Ale pásovec z jídelního lístku někam utekl. Stejně v další a pak další restauraci. To už se Hugo nasral. Nemůže přeci nedodržet slib.

Vzal helikoptéru a letěli jsme nad Chaco, což jsou kilometry pustiny, kde se volně pohybují krávy a normálně tam běhají i pásovcí. Letíme nízko. Hugo si připraví pušku, zívá na pláň pod sebou. Asi vyčkává pásovce vyplašený hlukem helikoptéry. Nic. Krávy nestřílí.

Přistáli jsme na nějaký farmě a vydali se opět sebevědomě na lov. Široký klobouky nás před tím šíleným vedrem zas tak úplně nechránily. Nikde žádný strom, nikde žádný stín. Všude suchá tráva a díry od pásovců. Prázdný díry. Hugo se mi zdál ve snaze udělat mi radost pořád urputnější a urputnější.

Já se sám sobě začínal už jen zdát. Už jsem nechtěl pásovce. Pak už jsem nechtěl nic, jen stín a sklenici s pitím v ruce.

Hugo pochopil, že jsem na dně a že moje rozpoložení není způsobené představou, jak neochutnám pásovce. Rok, kdy mi chtěl udělat Hugo radost, zmizeli pásovcí z Paraguaye.

Takže nejen, že jsem pásovce nikdy nejedl, ale dokonce jsem pásovce nikdy neviděl. A jsem si jistě, že už pásovce do smrti vidět nechci. Ale to zase předbíhám.

Béda a moje ukotvení

Přímo v naší ulici vyrostla základní škola. Sebrala nám sice rybníčky, kde jsme v zimě hráli hokej, ale potkal jsem v ní Bédu. Jeho matka tenkrát tvrdila, že ho jednou zabiju. Nevím, jestli se někdy dověděla, že jsem mu pozdějc párkrát zachránil kejhák.

Měl jsem dva o hodně starší bráchy. Učili mě chvaty a kam dát při rvačce ránu pěstí a kam kopnout. Bédu jsem nechtěl o své znalosti ochudit. Jenže se při výuce stalo, že upadnul přímo na ksicht a urazil si obě jedničky.

Taky jsem při hokeji jednou vypálil na branku, kde stál. Skončilo to otřesem mozku a šílenou modřinou, ale oko mu zůstalo. Moc se jeho mámě nedivím.

Bráchovy bojový techniky jsem uplatnil ve škole jen jednou a bylo to tak rychlý, že se tomu rvačka snad ani nedalo říkat. Byl jsem hubenej prvňák, tak si na mě snadno dovoloval kluk z devítky. Chytl mě zezadu za aktovku a cloumal se mnou ze strany na stranu. Nelíbilo se mi to. Otočil jsem se a napálil mu jednu pěstí na bradu. A asi správně. Skácel se na záda a ležel dost dlouho.

Pak si na mě už nedovoloval nikdo, i když důvod by si našli snadno.

Každou neděli mě totiž máma navlíkla do nóbl oblečku a popadla pevně za ruku, abych se nevysmekl. Pochodoval jsem s rodinou celou ulicí do kostela. Na konci ulice se mi zdálo, že jsem neviditelný.

I tahle procházka mi připadala až dost. Jenže malý defilé ulicí pro mě neděli teprve startovalo. V kostele jsem se převlíknul za něco podobného andělovi a ministroval, což věděla celá škola.

Ke všemu moje čtvrtky patřily hodinám katechismu.

Dá se snadno pochopit, že jsem si o pár let pozdějc doktorát z teologie radši

koupil na univerzitě Universal Life Church v Kalifornii, než bych se o něj zasloužil jinak. Slavná rakousko-uherská mentalita ještě pořád vyžadovala tituly, tak jsem dal Američanům tenkrát skoro štangli zlata, a pořídil si taky jeden. Lidi mě můžou oslovovat velebnosti. Ale netrvám na tom.

Krom teologickýho vzdělání dbali moji rodiče i na moje sportovní dovednosti a charakterové ukotvení. Sport jsem miloval, tak mi šel sám. A charakterově jsem se ukotvoval ve skautu, což se hodilo.

První útěk

Skautský dovednosti se mi šikly hned při prvním útěku. Mám dojem, že byl akorát šedesátej osmej rok, kdy utíkali všichni. Asi jsem se nějak infikoval, nebo co. Ale bylo mi zatím jen třináct, tedy jsem se ještě držel při zdi. Zmizel jsem jen na tři dny.

Než máma zjistila, že nejsem u tety, jak jsem oznámil, uběhlo pár hodin. Na zbylou dobu po mně bylo oficiálně vyhlášeno celostátní pátrání.

Důvodem mýho prvního útěku byla láska. Výlet se vydařil. Splnilo se mi všechno, s čím jsem tak trochu počítal. Včetně toho, že budu po návratu náležitě seřezán.

Odjel jsem za svojí láskou na tábor někde u Benešova. Jmenovala se Irenka Černá. Musel jsem se plazit lesem, stát se neviditelným pro vedoucí tábora a viditelným pro Irenku. Ona mi oplátkou za moje hrdinství přes den nosila do lesa zásoby a v noci zahřívala moje tělo svým tělíčkem.

Ale jen tak to nebylo. V tábornický chatce spaly kromě Irenky i čtyři další holky. Samozřejmě se zcela přirozeně do bojovky začlenily.

Všech pět jich spalo vedle sebe na široký pryčně. Vypadaly ve spacákách jako vedle sebe pečlivě naskládané spící larvičky. Ale zdání tentokrát zase klamalo. Larvičky určitě nemaj uši.

Přítisknutý k Irence jsem slyšel bít do totálního ticha i vlastní srdce nápadně hlasitě. Natož pak sebemenší zašustění Irenčina oblečení, které bylo třeba alespoň minimálně odstranit.

Cítil jsem, jak mě na prstech šimraj čtyři páry našpicovaných holčičích uší. Ale stálo to za to. Irenku jsem miloval taky proto, že na svůj věk měla opravdu krásně vyvinuté kozičky. Bylo tedy třeba se k nim probojovat tmou a tichem přes podprsenku, kterou už nosila.

Ve třinácti letech byla Irenčina podprsenka první podprsenkou, co jsem kdy rozepínal.

Musím to dokázat. A ta tma, ani to šílený ticho, ani to šimrání holčičích uší mi zrovna nepomáhá.

Do noci zaduní rána připomínající výstřel Aurory. To se ozvalo jen cvaknutí uzávěru od toho strašného spodního prádla. Osm špiček malých holčičích uší mě plácne přes prsty. Zkoprním.

Ale Irenka zašeptá: „Neboj, nic neslyšely.“

Dokázal jsem to.

Všechny ostatní útěky měly svůj důvod, ale láska už to nebyla.

Osobně bych tady už kapitolu dětství ukončil. Ještě jsem za sebou neměl základku, a už mě dělily jen měsíce od prvních výdělků. Nechci říkat obchodu. Zpočátku jsem byl jen maskot a učeň v Alcronu. Takže jo, tohle ještě patří k mému dětství.

Tou dobou se někde na Moravě narodilo mimino, holka. Učila se pak asi